

гаритѣ. Избити бѣха повече отъ 500 души карловци и до 200 селяни.

Избѣгалитѣ турци, като се научиха, че руситѣ се върнали на Шипка, се завърнаха отъ Пловдивъ и се опитаха да прогонятъ башибозуцитѣ и черкезитѣ. Тѣ поискаха редовна войска отъ Пловдивъ. И наистина, щомъ черкезитѣ и башибозуцитѣ видѣха турската редовна войска, напустнаха града и отидоха по селата.

Отъ Пловдивъ дойде паша съ войска. Той разпрати глашатаи по града и селата да обадятъ на населението, че вече всички могатъ да излѣзатъ на работа, защото ужъ нѣмало опасностъ. Ала, щомъ скрититѣ българи излѣзоха наяве, турската сганъ се впусна да ги лови, защото били комити. Едни бѣха хванати, откарани и затворени въ Хасанбейовия ханъ, други бѣха убивани по улицитѣ. Всички дюкяни, работилници, складове на български стоки, изработени отъ по-рано, бѣха ограбени. Българскитѣ махали се обърнаха въ кървавъ адъ. Домоветѣ запустѣха. Турскитѣ войници трѣгнаха по кжцитѣ, хващаха женитѣ и ги караха насила да ровятъ избититѣ си мъже. Улицитѣ се задрѣстиха съ почернени жени. Тѣ събираха труповетѣ, обвиваха ги въ черги, носѣха ги въ църквата Св. Никола, гдето ги ровѣха безъ опѣло.

Много отъ запренитѣ карловци бѣха откарани въ Пловдивъ, осждени като бунтовници и избесени.

Убийства, мъжки, бойове, грабежи — всичко това карловци трѣбваше да теглятъ тъкмо 4 месеца. Нѣмаше помощъ и защита отъ никого. 2000 чаркове, на които работѣха многобройни българки да изкарватъ гайтани, чорапи, ржавици, фанели и т. н. спрѣха. Женитѣ вдовици се затвориха по кжцитѣ и не излизаха никакви. На пазаря вече нѣмаше ни платове, ни майстори, ни шивачи. Турцитѣ останаха безъ дрехи и обуца, та почнаха да се молятъ на българитѣ да извадятъ скритата стока, но напраздно.